

1) суб'єкт-суб'єктне відношення у вигляді діалогу рівноправних партнерів (ця форма комунікації і є спілкуванням);

2) суб'єкт-об'єктне відношення, властиве комунікаційній діяльності у формі управління (комунікант розглядає реципієнта як об'єкт комунікативного впливу, засіб досягнення своєї мети);

3) об'єкт-суб'єктне відношення, властиве комунікаційній діяльності у формі наслідування (коли реципієнт цілеспрямовано вибирає комуніканта в якості зразка для наслідування, а останній може навіть не усвідомлювати своєї участі в комунікаційному акті) [2, с. 43].

Тож кожна з наведених позицій по-своєму відображає змістові сторони соціокомунікативних дефініцій та їх співвідношення. В обох підходах кожне з понять розглядається залежно від його семантики, сфери застосування та способів передачі. Саме тому, з одного боку, «комунікація» виконує роль інформаційної складової, є аспектом спілкування; з іншого, «спілкування» є формою комунікації.

Список літератури

1. uk.wikipedia [Електронний ресурс]: [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Соціальна_комунікація (дата звернення 12.03.2018). – Назва з екрана.

2. Соколов А.В. Общатеориясоциальнойкоммуникации / А.В. Соколов. – СПб.: Изд-во Михайлова В.А., 2002. – 461 с.

*Науковий керівник: Стороженко Л.Г.,
канд. філол. наук*

УДК 316.776.33

Годзь В.А.

Державний університет телекомунікацій, Київ

МЕТОДИКИ ДОСЛІДЖЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Сучасне суспільство вирізняється перманентним збільшенням та глобалізацією комунікацій. Причому, зміст, форма та кількість комунікацій безперервно зростають. До комунікаційного процесу з кожним днем долучається все більша кількість людей. А взаємозв'язки між окремими видами комунікації стають настільки тісними, що комунікаційна мережа набуває глобальних масштабів. Відтак виникає гостра необхідність у дослідженнях власне комунікаційних процесів, способів комунікації, визначенні комунікативних функцій тощо.

Особливої уваги заслуговує розгляд методик, активно використовуваних у дослідженнях соціальних комунікацій.

Провідний вітчизняний науковець окресленої сфери В. Різун зазначає, що методологія цієї наукової галузі вибудовується на такій сукупності понять, тверджень, принципів, способів, які стосуються прямо чи опосередковано «об'єднання» соціуму за допомогою спілкування [1, с. 311].

На думку дослідника, прогресивним методологічним підходом вивчення соціальних комунікацій є соціально-комунікаційний, зміст якого полягає у фіксації, моніторингу, описі, аналізі та інтерпретації даних у системі соціокомунікаційних понять.

В. Різун зауважує, що «дослідження комунікаційних об'єктів у соціальному вимірі обов'язково включає: 1) фіксацію досліджуваного об'єкта у природній для нього системі суспільних координат; 2) спостереження за досліджуванним об'єктом в соціальних умовах; 3) експериментування з досліджуванним об'єктом у реальних або лабораторно відтворених соціальних умовах; 4) опис результатів спостережень чи експериментів відносно соціально заданих параметрів; 5) аналіз результатів досліджень у соціально заданому контексті; 6) соціально зорієнтована інтерпретація результатів аналізу» [1, с. 312].

Погоджуємося, що саме такий метод є найбільш конструктивним і оптимальним щодо дослідження соціальних комунікацій. Однак на увагу заслуговують й інші важливі методики.

Український дослідник Є. Романенко виокремлює інформаційно-технологічний та культурологічний підходи [2]. Неможливо обійтися і без філологічних методів дослідження, адже саме завдяки їм відбувається визначення лінгвальних особливостей комунікації. Психологічний підхід також мусить зайняти одне з чільних місць у соціокомунікативних дослідженнях, оскільки без знань про психологічні особливості громадянського суспільства та окремих індивідів (комунікантів) загалом важко зрозуміти побудову соціальних зв'язків.

Отже, неоднозначність тлумачення соціальних комунікацій та їх інваріантів, зумовлює пошуки та впровадження нових міждисциплінарних методик дослідження та активне застосування класичних підходів.

Список літератури

1. Різун В.В. Начерки до методології досліджень соціальних комунікацій / В. В. Різун // Психолінгвістика. – 2012. – Вип. 10. – С. 305–314
2. Романенко Є. Комунікація як необхідна складова розвитку сучасного суспільства [Електронний ресурс] / Є. Романенко // Демократичне врядування: науковий вісник. – 2012. – Вип. 9. – URL: <http://www.lvivacademy.com/visnik9/fail/Romanenko.pdf> (04.04.2014)

*Науковий керівник: Стороженко Л.Г.,
канд. філол. наук*

УДК 1 (091)

Дромашко А.О.

Національний авіаційний університет, Київ

КОМПЛЕКС МАЛОРОСІЙСТВА ЯК ПРИЧИНА ФУНКЦІОНУВАННЯ РОСІЙСЬКОЇ МОВИ СЕРЕД СТУДЕНТІВ ТА НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ВНЗ УКРАЇНИ

В умовах російсько-української війни проблема мовного середовища нашої держави постала в найбільш радикальній формі та набула свого поширення не лише на державному та загальнонародному рівнях, а й на освітньому. Особливо це стосується студентського побуту та освітнього процесу на території вищих навчальних закладів України, а також різного роду спеціальної наукової літератури, що знаходиться у розпорядженні тих самих ВНЗ.

Проблеми сучасного українського суспільства рядом вчених-політологів розглядаються, насамперед, як логічний наслідок історичних подій, трагедій та